

9.07.2013

Warszawa, dnia 08 lipca 2013 r.

**PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ**

Magdalena Gaj

DZC-WSZ-5162-16/13 (3)

TVN S.A.
ul. Wiertnicza 166
02 - 952 Warszawa

DECYZJA

Na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 z późn. zm.), nazywanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”, w związku z art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 267), nazywanej dalej „K.p.a.” i art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), nazywanej dalej „ustawą Prawo telekomunikacyjne”, po rozpatrzeniu wniosku TVN S.A. z dnia 10 czerwca 2013 r., o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów art. 185 ustawy Prawo telekomunikacyjne w związku z ustawą z dnia 16 listopada 2012 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1445), nazywaną dalej „Ustawą o zmianie Prawa telekomunikacyjnego”, oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 2005 r. w sprawie rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwością (Dz. U. Nr 24, poz. 196 z późn. zm.), nazywanego dalej „Rozporządzeniem”, w którym TVN S.A. prosi o odpowiedź na następujące pytania:

- a) Czy od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia wydania rozporządzenia na podstawie art. 185 ust. 11 ustawy Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu nadanym mu Ustawą o zmianie Prawa telekomunikacyjnego istnieje obowiązek wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwościami?
- b) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi, iż w okresie w wskazanym w tym pytaniu istnieje obowiązek wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwościami, czy w przypadku gdy opłaty obliczone na podstawie Rozporządzenia o opłatach za częstotliwości są wyższe niż opłaty, o których mowa w art. 185 ust. 5 ustawy Prawo telekomunikacyjne, obowiązuje wysokość opłaty określona w Rozporządzeniu o opłatach za częstotliwości czy też obowiązuje wysokość opłaty równa opłacie maksymalnej określonej w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne?

udzielam następującej interpretacji w zakresie pkt a) i b) powyżej, zawartych we wniosku TVN S.A. z dnia 10 maja 2013 r.:

- 1) od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia wydania rozporządzenia na podstawie art. 185 ust. 11 ustawy Prawo telekomunikacyjne istnieje obowiązek wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwościami,
- 2) wysokość opłaty powinna być ustalona w oparciu o zapisy Rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 10 czerwca 2013 r., doręczonym Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanym dalej „Prezesem UKE” w dniu 10 maja 2013 r., TVN S.A. nazywana dalej także „Wnioskodawcą”, „Spółką” lub „Stroną”, wniosła o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu stosowania art. 185 Prawa telekomunikacyjnego oraz Rozporządzenia.

W ww. wniosku o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa nazywanego dalej „Wnioskiem”, TVN S.A. zwróciła się o udzielenie odpowiedzi na pytania:

a) Czy od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia wydania rozporządzenia na podstawie art. 185 ust. 11 Ustawy Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu nadanym mu Ustawą o zmianie Prawa telekomunikacyjnego istnieje obowiązek wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwościami?

b) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi, iż w okresie w wskazanym w tym pytaniu istnieje obowiązek wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwościami, czy w przypadku gdy opłaty obliczone na podstawie Rozporządzenia o opłatach za częstotliwości są wyższe niż opłaty, o których mowa w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne, obowiązuje wysokość opłaty określona w Rozporządzeniu o opłatach za częstotliwości czy też obowiązuje wysokość opłaty równa opłacie maksymalnej określonej w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne?

W związku z ww. zapytaniem TVN przedstawiła następujący stan faktyczny:

„7) TVN ma prawo do dysponowania częstotliwością w służbie radiodifuzji satelitarnej. W tym zakresie TVN dysponuje sześcioma pozwoleniami radiowymi, tj. pozwoleniami przyznanymi w:

a) decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej „Prezes UKE”) z dnia 30 lipca 2012r. nr DZC-WSZ-5162-65/12(4),

b) decyzji Prezesa UKE z dnia 9 marca 2012r. nr DZC-WSZ-5162-23/12(4),

c) decyzji Prezesa UKE z dnia 6 października 2009r. nr DZC-WSZ-5162-23/09(6),

d) decyzji Prezesa UKE z dnia 28 czerwca 2006r. nr LRS-23/06,

e) decyzji Prezesa UKE z dnia 28 listopada 2006r. nr LRS-39/06,

f) decyzji Prezesa UKE z dnia 25 września 2006r. nr LRS-33/06.

8) W związku z powyższymi pozwoleniami radiowymi TVN wykorzystuje sześć stałych stacji satelitarnych zapewniających transmisję w relacji Ziemia-satelita.

9) Każda ze stałych stacji satelitarnych wykorzystuje pasmo 33MHz (33MHz - 33 000 kHz).

10) Pięć stałych stacji satelitarnych zlokalizowanych jest w Warszawie, natomiast pozostała jedna stała stacja satelitarna zlokalizowana jest w Krakowie”.

Jednocześnie TVN przedstawiła swoje stanowisko, zgodnie z którym brak jest obowiązku wnoszenia opłat za okres od dnia 1 stycznia 2013 r.:

„11) W ocenie TVN S.A. od 1 stycznia 2013 r. ustał obowiązek wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwością.

12) Według TVN S.A. obowiązek wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwością powstanie ponownie w dniu wejścia w życie nowego rozporządzenia wydanego na podstawie art. 185 ust. 11 Ustawy Prawo telekomunikacyjne.

13) Stanowisko TVN S.A. uzasadnione jest z następujących powodów.

14) Zgodnie z art. 185 ust. 1 Pt: „Podmiot, który uzyskał prawo do dysponowania częstotliwością w rezerwacji częstotliwości, uiszcza roczne opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością”.

15) Stosownie do art. 185 ust. 3 Pt również:

„Podmiot nieposiadający rezerwacji częstotliwości, których uzyskał prawo do wykorzystania częstotliwości w pozwoleniu, uiszcza opłatę roczną ...”

16) Wysokość opłat i sposób ich uiszczania powinny zostać określone w rozporządzeniu Rady Ministrów wydanym na podstawie art. 185 ust. 11 Ustawy Prawo telekomunikacyjne.

17) Jednocześnie ustawodawca w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne określił maksymalne opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością („Opłaty (...) nie mogą być wyższe niż ...”).

18) Art. 1 pkt 131 Ustawy o zmianie Prawa telekomunikacyjnego wprowadził istotne zmiany do art. 185 Ustawy Prawo telekomunikacyjne.

19) Dla niniejszej sprawy istotne znaczenie mają zmiany wprowadzone do art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Po pierwsze, zmiany te polegają na innym sposobie kalkulacji wielu opłat maksymalnych.

Po drugie, wprowadzone zmiany skutkują zmianą (zwiększeniem lub obniżeniem) poszczególnych opłat maksymalnych.

20) Opłaty maksymalne wnoszone przez TVN S.A., przed zmianami wprowadzonymi Ustawą o zmianie Prawa telekomunikacyjnego, określał art. 185 ust. 5 pkt 3 ppkt b Ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Zgodnie z brzmieniem tego przepisu opłaty:

za prawo do dysponowania częstotliwością w służbie stałej satelitarnej służącej do dosyłania sygnałów radiodyszufywnych w relacji Ziemia - satelita, wykonywanej za pomocą jednej stałej naziemnej stacji satelitarnej, za każde 10 kHz wykorzystywanego widma częstotliwości...”

nie mogą być wyższe niż 130 złotych.

21) Natomiast po zmianach wprowadzonych Ustawą o zmianie Prawa telekomunikacyjnego, opłatę maksymalną dotyczącą częstotliwości wykorzystywanej przez TVN określa art. 185 ust. 5 pkt 7 Ustawy Prawo telekomunikacyjne, który stanowi, iż opłaty:

„...w służbie radiodyszufywności satelitarnej za prawo do dysponowania częstotliwością przez jedną stację .... „

nie mogą być wyższe niż 40.000 złotych.

22) Z przytoczonego brzmienia obu przepisów wynika wprost, iż opłata maksymalna za wykorzystanie częstotliwości dla tych samych celów została ustalona z wykorzystaniem różnych kryteriów.

Wcześniej opłata maksymalna była zależna od wielokrotności 10 kHz wykorzystywanego widma częstotliwości w jednej stacji.

Po zmianach, opłata maksymalna jest stała dla jednej stacji, niezależnie od wykorzystywanego widma częstotliwości.

23) Należy zwrócić uwagę, że art. 1 pkt 131 Ustawy o zmianie Prawo telekomunikacyjne, tj. przepis zmieniający art. 185 Ustawy Prawo telekomunikacyjne wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

24) Niewątpliwie przed dniem wejścia w życie zmian do art. 185 Ustawy Prawo telekomunikacyjne, tj. przed dniem 1 stycznia 2013 r., wysokość opłat za prawo do dysponowania częstotliwością określało Rozporządzenie o opłatach za częstotliwości.

25) Rozporządzenie o opłatach za częstotliwości określało opłatę na poziomie niższym art. 185 ust. 5 pkt 3 ppkt b Ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Zgodnie z pkt VI ppkt 2 Załącznika nr 2 do Rozporządzenia o opłatach za częstotliwości:

„Wysokość opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością w służbie stałej satelitarnej służącej do dosyłania sygnałów radiodfuzyjnych w relacji Ziemia-satelita, wykonywanej za pomocą jednej stałej naziemnej stacji satelitarnej, za każde 10 kHz wykorzystywanego widma częstotliwości, wynosi 60 zł.”

Dodatkowo, zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia o opłatach za częstotliwości:

„Za prawo do dysponowania częstotliwością lub jej wykorzystywania: (...)

2) przez nadawcze stacje radiofoniczne i telewizyjne o mocy promieniowanej większej od 0,1 kW, zlokalizowane na obszarach administracyjnych miast liczących powyżej 100.000 mieszkańców oraz na obszarach przylegających do każdego z tych miast w promieniu do 20 km od środka każdego obszaru miejskiego

- uiszcza się opłatę w wysokości 200 % opłaty.”

Mając na uwadze, że stacje nadawcze wykorzystywane przez TVN S.A. mają moc promieniowania większą od 0,1 kW oraz są zlokalizowane w Warszawie i Krakowie (miastach powyżej 100.000 mieszkańców), stosowana musiałaby być opłata powiększona o 200% (tj. $60 \text{ zł} \times 200\% = 120 \text{ zł}$)

26) Podsumowując, w przypadku TVN Rozporządzenie o opłatach za częstotliwości ustalało zatem opłatę za każde 10 kHz wykorzystywanego widma częstotliwości w jednej stacji na poziomie 120 zł, natomiast Ustawa Prawo telekomunikacyjne przewidywała maksymalną opłatę na poziomie 130 zł.

27) Każda ze stacji wykorzystywanych przez TVN wykorzystuje 33 000 kHz. Oznacza to, że stosując opłatę w wysokości 120 zł za każde 10 kHz, za jedną stację TVN był obowiązany wnieść roczną opłatę w wysokości 396 000 zł ($33\,000 \text{ kHz} / 10 \text{ kHz} \times 120 \text{ zł} = 396\,000 \text{ zł}$).

28) Jak już wyjaśniono, po zmianach wprowadzonych do Ustawy Prawo telekomunikacyjne opłata maksymalna za jedną stację wynosi 40 000 zł.

29) W ocenie TVN S.A. w takiej sytuacji brak jest podstaw do pobierania przez UKE (art. 186 Ustawy Prawo telekomunikacyjne), opłat za prawo do dysponowania częstotliwością.

30) Wysokość opłat powinno bowiem określać rozporządzenie wydane na podstawie art. 185 ust. 11 Ustawy Prawo telekomunikacyjne. Ustawa Prawo telekomunikacyjne określa natomiast maksymalny pułap opłat. Nie określa ona jednak ich wysokości. Oznacza to, że gdy nie obowiązują przepisy wykonawcze, nie ma podstaw do żądania zapłaty przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością”.

TVN stwierdziła ponadto, że od dnia 1 stycznia 2013 r. Rozporządzenie o opłatach za częstotliwości nie może być stosowane. Na potwierdzenie przedstawionej tezy TVN zaprezentowała następujące argumenty:

„32) Jak już wyjaśniono, art. 1 pkt 131 Ustawy o zmianie Prawa telekomunikacyjnego, tj. przepis zmieniający art. 185 Ustawy Prawo telekomunikacyjne wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

33) W art. 25 ust. 1 Ustawy o zmianie Prawa telekomunikacyjnego ustalono wprawdzie,

że dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane m.in. na podstawie art. 185 ust. 11 Ustawy Prawo telekomunikacyjne zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie Ustawy Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu nadanym Ustawą o zmianie Prawa telekomunikacyjnego, jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Jednakże art. 25 ust. 1 Ustawy o zmianie Prawo telekomunikacyjne wszedł w życie dopiero w dniu 21 stycznia 2013 r.

34) Oznacza to, że w dniu, w którym weszły w życie zmiany do art. 185 Ustawy Prawo telekomunikacyjne (1 stycznia 2013 r.) nie obowiązywał żaden przepis, który stanowiłby o zachowaniu w mocy dotychczasowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tego przepisu.

35) W konsekwencji na dzień 1 stycznia 2013 r. należy kierować się ogólnymi zasadami dotyczącymi utraty mocy wiążącej rozporządzenia.

36) Stosownie do § 32 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U. Nr 100, poz. 908) (dalej „Zasady techniki prawodawczej”):

„Jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego”.

37) W orzecznictwie podkreśla się, że:

„Wytyczne dotyczące treści rozporządzenia nie muszą zostać określone w przepisie formułującym upoważnienie do wydania rozporządzenia. Ustawodawca może zamieścić takie wytyczne również w innych przepisach ustawy pod warunkiem, że przepisy te nie pozostawiają wątpliwości co do treści rozporządzenia”.

38) Zdaniem TVN S.A., nie powinno budzić wątpliwości, że wytyczne dotyczące rozporządzenia, o którym mowa w art. 185 ust. 11 Ustawy Prawo telekomunikacyjne, są zawarte również w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne.

39) Niewątpliwie dotychczasowy akt wykonawczy wydany na podstawie art. 185 ust. 11 Ustawy Prawo telekomunikacyjne nie może określać opłat, które są ustalane według innych kryteriów niż opłaty maksymalne określone w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013 r., gdyż w takim przypadku istniałoby obiektywne zagrożenie, że w przypadku wystąpienia określonych okoliczności, przedsiębiorca byłby obowiązany wnosić opłaty wyższe niż opłaty maksymalne.

40) Stan faktyczny przedstawiony w niniejszym wniosku potwierdza, iż zastosowanie opłat z Rozporządzenia o opłatach za częstotliwości prowadziłoby do stosowania wyższych opłat niż określone w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013 r. Dalsze stosowanie Rozporządzenia o opłatach za częstotliwości po 1 stycznia 2013 r. oznaczałoby obowiązek wnoszenia przez TYN opłat wyższych (9,9 razy) od maksymalnych opłat określonych w art. 185 ust. 5 pkt 7 Ustawy Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu obowiązujących od dnia 1 stycznia 2013 r.

41) Z tego powodu. Rozporządzenie o opłatach za częstotliwość, którego treść jest sprzeczna z treścią wytycznych zawartych w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne (po zmianach wprowadzonych 1 stycznia 2013 r.), utraciło moc obowiązującą od dnia 1 stycznia 2013 r.

42) W rezultacie, ze względu na to, że wysokość opłat za prawo do dysponowania rezerwacją częstotliwością musi być określona w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 185 ust. 11 Ustawy Prawo telekomunikacyjne, skutkiem utraty mocy obowiązującej takiego rozporządzenia z dniem 1 stycznia 2013 r. i niewydania nowego rozporządzenia, wysokość opłat nie została określona w przepisach powszechnie obowiązujących, a w konsekwencji brak jest obowiązku wnoszenia opłat przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego.

43) Na koniec wskazać należy, że nie jest również możliwe, aby przepis wykonawczy po utracie mocy ponownie ja „odzyskał”, jedynie na podstawie przepisu ustawy, bez zachowania odpowiedniego trybu jego wydania”.

TVN zwróciła również uwagę na istniejącą w jej ocenie sprzeczność pomiędzy treścią Rozporządzenia o opłatach za częstotliwości a ustawowymi wytycznymi, na poparcie czego przedstawiła następującą argumentację:

„44) Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że pomimo tego, iż art. 25 ust. 1 Ustawy o zmianie Prawa telekomunikacyjnego wszedł w życie po zmianach wprowadzonych do treści art. 185 Ustawy Prawo telekomunikacyjne, mógłby on stanowić podstawę do dalszego stosowania Rozporządzenia o opłatach za częstotliwości, to taką możliwość wyłącza sprzeczność treści tego rozporządzenia z wytycznymi zawartymi w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013 r.

45) Sytuacja, w której dochodzi do sprzeczności pomiędzy dotychczasowym aktem wykonawczym i wytycznymi zawartymi w nowym lub zmienionym akcie rangi ustawowej, była już przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego.

Trybunał Konstytucyjny stoi na stanowisku, iż:

„Zgodnie z ustaloną w Polsce praktyką, utrata mocy obowiązującej przez przepis ustawowy stanowiący podstawę wydania rozporządzenia pociąga za sobą utratę mocy obowiązującej samego rozporządzenia. Zasada ta znajduje zastosowanie również w sytuacji, w której ustawodawca zmienia przepis upoważniający do wydania rozporządzenia. Ustawodawca może jednak postanowić o utrzymaniu mocy obowiązującej rozporządzeń wydanych na podstawie uchylonego bądź zmienionego przepisu ustawowego. W takich przypadkach podstawy obowiązywania przepisów rozporządzenia, w okresie po wejściu w życie ustawy uchylającej lub zmieniającej przepis ustawowy upoważniający do jego wydania, nie stanowią nowe przepisy upoważniające, ale przepisy przejściowe zamieszczone w ustawie, która uchyla lub zmienia dotychczasowe przepisy udzielające upoważnień do wydawania rozporządzeń. Treść nowych przepisów upoważniających, a w szczególności zakres udzielonych przez nie kompetencji prawodawczych, nie ma znaczenia dla obowiązywania dotychczasowych aktów wykonawczych.

Wobec brzmienia art. 92 Konstytucji, ustawodawca nie ma pełnej swobody przy stanowieniu przepisów ustawowych utrzymujących w mocy dotychczasowe przepisy wykonawcze. Ustawodawca może utrzymać w mocy dotychczasowe przepisy wykonawcze, jeżeli przepisy te pozostają w związku treściowym z nową regulacją ustawową i służą jej wykonaniu. Dotychczasowe przepisy wykonawcze nie mogą być stosowane w zakresie, w jakim ustanawiają normy prawne o treści niezgodnej z treścią nowych unormowań ustawowych”.

46) Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego jest spójne z treścią § 33 pkt 1 Zasad techniki prawodawczej, zgodnie z którymi:

„Jeżeli akt wykonawczy wydany na podstawie uchylanego albo zmienianego przepisu upoważniającego nie jest niezgodny z nową albo znowelizowaną ustawą, można go wyjątkowo zachować czasowo w mocy, nadając przepisowi przejściowemu brzmienie: "Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. ... ustawy ..... (tytuł

dotychczasowej ustawy) zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych na podstawie art. ... ustawy."

47) Oznacza to, że przyjmując nawet, że ustawodawca skutecznie wprowadził przepis przejściowy utrzymujący w mocy Rozporządzenie o opłatach za częstotliwości, to sprzeczność tego aktu wykonawczego z nowymi wytycznymi, powoduje brak możliwości jego zastosowania, czego skutkiem jest brak przepisu prawa powszechnie obowiązującego, który mógłby stanowić podstawę wnoszenia opłat".

W końcowej części Wniosku TVN wskazała, iż wymaga jeszcze rozważenia, czy w związku z tym, iż opłaty określone w Rozporządzeniu o opłatach za częstotliwości są wyższe niż opłaty maksymalne określone w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne obowiązek wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwością istnieje, lecz jest ograniczony do wysokości równej opłacie maksymalnej określonej w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne. W ocenie TVN taka wykładnia powołanych przepisów byłaby nieprawidłowa. Przedstawione twierdzenie TVN poparła w sposób następujący:

„50) Art. 185 ust. 11 Ustawy Prawo telekomunikacyjne przed i po zmianach stanowił, iż wysokość opłat określa Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.

51) Oznacza to, że wysokość opłaty musi wynikać z rozporządzenia, natomiast jeżeli rozporządzenie utraciło moc obowiązującą lub nie może być stosowane (ze względu na sprzeczność z ustawowymi wytycznymi), nie można zastępczo stosować opłat maksymalnych określonych w art. 185 ust. 5 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

52) Ponadto, taka wykładnia jest nie do pogodzenia z zasadami logicznego rozumowania. Ze względu na to, że w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne przed i po zmianach ustalono opłaty maksymalne przy zastosowaniu różnych kryteriów, a także za inne dobra (np. jedna stacja lub 10 kHz widma częstotliwości), w zależności od okoliczności faktycznych opłata ustalona na podstawie Rozporządzenia o opłatach za częstotliwości może być wyższa lub niższa niż opłata maksymalna określona w art. 185 ust. 5 Ustawy Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013 r. Innymi słowy przyjęcie takiej wykładni prowadziłoby do wniosku, że w zależności od okoliczności to samo postanowienie Rozporządzenia o opłatach za częstotliwości obowiązuje lub nie. Zdaniem TVN taka wykładnia jest niezgodna z przepisami prawa."

Pismem z dnia 13 czerwca 2013 r. nr DZC-WSZ-5162-16/13 (2) Prezes UKE potwierdził przyjęcie Wniosku, zgodnie z art. 11 ust. 3 i ust. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UKE zważył, co następuje.

W art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej określony zostały zakres, elementy oraz procedura wydania interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie. Zgodnie z art. 10 ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji jest obowiązany przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie. Zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wniosek o wydanie interpretacji zawiera również:

- 1) firmę przedsiębiorcy;
- 2) oznaczenie siedziby i adresu albo miejsca zamieszkania i adresu przedsiębiorcy;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo

w Ewidencji Działalności Gospodarczej;

- 5) adres do korespondencji w przypadku, gdy jest on inny niż adres siedziby albo adres zamieszkania przedsiębiorcy.

Po dokonaniu oceny formalnej Wniosku Prezes UKE stwierdził, że zawiera on wszystkie ww. elementy wymienione w art. 10 ust. 3 i ust. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 10 ust. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wniosek o wydanie interpretacji podlega opłacie w wysokości 40 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku. W razie nieuiszczenia opłaty w terminie wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia. Odnosząc brzmienie przywołanego przepisu do niniejszej sprawy Prezes UKE wskazuje, że do Wniosku załączony został dowód wpłaty kwoty 40 zł tytułem opłaty, z którego wynika, iż wpłata dokonana została w dniu 4 czerwca 2013 r. Wobec faktu, iż Wniosek złożony został w dniu 10 czerwca 2013 r. Prezes UKE uznał, że wymóg uiszczenia opłaty od wniosku o wydanie interpretacji został spełniony przez Wnioskodawcę.

Zgodnie z przepisem art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie. Jak wynika z treści przytoczonego powyżej art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, uzyskanie interpretacji, o której mowa w tym przepisie możliwe jest w przypadku zaistnienia następujących przesłanek:

- 1) wniosek pochodzi od przedsiębiorcy, w jego indywidualnej sprawie;
- 2) wniosek został złożony do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej;
- 3) wniosek dotyczy wydania pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne.

Oceniając zatem, czy wniosek o pisemną interpretację przepisów prawa może zostać uznany za wniosek, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, należy w pierwszej kolejności ustalić, czy pochodzi on od przedsiębiorcy. W niniejszej sprawie, wniosek o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa został złożony przez TVN S.A., która jest wpisana w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym pod nr 0000213007. Strona jest zatem przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki akcyjnej. Ponadto należy zwrócić uwagę, że Spółka została wpisana do prowadzonego przez Prezesa UKE Rejestru Przedsiębiorców Telekomunikacyjnych pod numerem 3553. Strona jako przedsiębiorca telekomunikacyjny uzyskała prawo do wykorzystywania częstotliwości, które to uprawnienie zostało przyznane w pozwoleniach radiowych, zawartych w następujących decyzjach Prezesa UKE: nr LRS-23/06 z dnia 28 czerwca 2006 r., nr LRS-33/06 z dnia 25 września 2006 r., nr LRS-39/06 z dnia 28 listopada 2006 r., nr DZC-WSZ-5162-23/09(6) z dnia 6 października 2009 r., nr DZC-WSZ-5162-23/12(4) z dnia 9 marca 2012 r., nr DZC-WSZ-5162-65/12(4) z dnia 30 lipca 2012 r.

Zgodnie z art. 185 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne podmiot nieposiadający rezerwacji częstotliwości, który uzyskał prawo do wykorzystywania częstotliwości w pozwoleniu (tu: Strona), obowiązany jest do uiszczania rocznej opłaty za prawo do wykorzystywania częstotliwości uzyskane w pozwoleniu radiowym. Biorąc pod uwagę opisane wyżej

okoliczności Prezes UKE stwierdził, iż Strona uprawniona jest do złożenia wniosku do właściwego organu administracji publicznej o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

Rozpatrując kwestię właściwości organu administracji publicznej, który obowiązany jest udzielić interpretacji na Wniosek, należy wskazać, iż zgodnie z art. 188 ustawy Prawo telekomunikacyjne w zakresie nieuregulowanym w ustawie do opłat, o których mowa w art. 183-185, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 5-9 działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.). Uprawnienia organów podatkowych określone w tych przepisach przysługują zatem Prezesowi UKE. Z przywołanego przepisu wprost wynika, że w kwestii opłat, o których mowa w art. 185 ustawy Prawo telekomunikacyjne, Prezes UKE posiada uprawnienia organu podatkowego, w związku z tym stwierdzić należy, że to Prezes UKE jest organem administracji publicznej właściwym do rozpatrzenia Wniosku.

Analizując przedmiot Wniosku należy również ustalić, czy wniosek o pisemną interpretację przepisów prawa został złożony w indywidualnej sprawie Spółki. W tym zakresie zauważyć należy, iż z uzasadnienia Wniosku wynika, iż jego złożenie jest konsekwencją istnienia obowiązku uiszczania przez Stronę opłat rocznych za prawo do dysponowania częstotliwością, które to uprawnienie zostało przyznane w decyzjach Prezesa UKE: nr LRS-23/06 z dnia 28 czerwca 2006 r., nr LRS-33/06 z dnia 25 września 2006 r., nr LRS-39/06 z dnia 28 listopada 2006 r., nr DZC-WSZ-5162-23/09(6) z dnia 6 października 2009 r., nr DZC-WSZ-5162-23/12(4) z dnia 9 marca 2012 r., nr DZC-WSZ-5162-65/12(4) z dnia 30 lipca 2012 r.,

W świetle powyższego uznać należy, iż wniosek o pisemną interpretację przepisów prawa został złożony w indywidualnej sprawie Spółki, gdyż dotyczy opłat, których ponoszenie jest obowiązkiem Spółki wynikającym z mocy prawa.

Następnie należy ustalić, czy wniosek o pisemną interpretację przepisów prawa dotyczy wydania pisemnej interpretacji, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej nie zawiera definicji pojęcia „danina publiczna”. Definicję tego pojęcia zawiera natomiast ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), nazywana dalej „ustawą o finansach publicznych”. Przepis art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy o finansach publicznych stanowi, że dochodami publicznymi są daniny publiczne, do których zalicza się: podatki, składki, opłaty, wpłaty z zysku przedsiębiorstw państwowych i jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, a także inne świadczenia pieniężne, których obowiązek ponoszenia na rzecz państwa, jednostek samorządu terytorialnego, państwowych funduszy celowych oraz innych jednostek sektora finansów publicznych wynika z odrębnych ustaw. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 16 lipca 2009 r. (sygn. akt II SAB/Go 8/09). „użyty w przepisie art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej zwrot „danina publiczna” jest rozmaicie definiowany w piśmiennictwie. Najogólniej łączy się go jednak z obowiązkiem świadczenia (zazwyczaj pieniężnego) na rzecz państwa lub innego podmiotu publicznoprawnego w celu realizacji zadań o charakterze publicznym. Istotą takiego świadczenia jest jego powszechny, przymusowy i bezzwrotny charakter. Daninami publicznymi będą zatem w pierwszej kolejności podatki i opłaty, także cła, dopłaty, państwowe pożyczki przymusowe, wszelkiego rodzaju sankcje i kary pieniężne. Oznacza to, iż podatki stanowią odrębną kategorię danin publicznych, jednakże nie wyczerpują ich zbioru. Pod pojęciem „daniny publiczne” należy zatem rozumieć szereg świadczeń (w tym opłat) o charakterze niepodatkowym, o ile spełniają

powyższe warunki” (LEX 523446).

Odnosząc powyższe do rozpatrywanej sprawy, wskazać należy, iż zgodnie z przepisem art. 185 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne, podmiot, który uzyskał prawo do dysponowania częstotliwością w rezerwacji częstotliwości, uiszcza roczne opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością. Natomiast zgodnie z art. 185 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne podmiot nieposiadający rezerwacji częstotliwości, który uzyskał prawo do wykorzystywania częstotliwości w pozwoleniu, uiszcza roczną opłatę, o której mowa w art. 185 ust. 1. Dodać należy, że w art. 185 ust. 11 ustawy Prawo telekomunikacyjne została zawarta delegacja ustawowa dla Rady Ministrów do określenia, w drodze rozporządzenia, wysokości opłat, o których mowa w art. 185 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz terminów i sposobu ich uiszczania, która została zrealizowana poprzez wydanie Rozporządzenia. Wskazać należy również na przepis art. 186 ustawy Prawo telekomunikacyjne, który stanowi, iż opłaty, o których mowa w art. 185, są pobierane przez Urząd Komunikacji Elektronicznej i stanowią dochód budżetu państwa. Z powyższych przepisów wynika wyraźnie obowiązkowy charakter wnoszenia przedmiotowych opłat, a także to, iż stanowią one dochód budżetu państwa, co, w ocenie Prezesa UKE, przesądza o tym, że opłaty, o których mowa w art. 185 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne i Rozporządzeniu stanowią daninę publiczną. Mając na uwadze powyższe rozważania, stwierdzić należy, iż podmiot zobowiązany do uiszczania na podstawie art. 185 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwością (w tym przypadku Strona) może wystąpić na podstawie przepisu art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do Prezesa UKE o wydanie pisemnej interpretacji, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów art. 185 ustawy Prawo telekomunikacyjne i Rozporządzenia.

Przechodząc do uzasadnienia wydanej w pkt I sentencji niniejszej decyzji interpretacji należy wziąć pod uwagę, że szczegółowe zasady obliczania i uiszczania rocznej opłaty z tytułu prawa do wykorzystywania częstotliwości określa Rozporządzenie, wydane na podstawie art. 185 ust. 11 ustawy Prawo telekomunikacyjne (w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej Ustawą o zmianie Prawa telekomunikacyjnego), które na podstawie przepisu art. 25 ust. 1 Ustawy o zmianie Prawa telekomunikacyjnego zachowuje moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie Ustawy o zmianie Prawa telekomunikacyjnego. Z przywołanego przepisu wprost wynika, że Rozporządzenie zostało utrzymane w mocy, stanowi zatem akt powszechnie obowiązującego prawa i jako takie powinno być stosowane do ustalania wymiaru opłat, o których mowa w art. 185 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Wobec zachowania przez Rozporządzenie mocy obowiązującej w wyniku wyraźnego uregulowania ustawowego (art. 25 ust. 1 Ustawy o zmianie Prawa telekomunikacyjnego) stwierdzić należy, iż od dnia 1 stycznia 2013 r. istniał i istnieje nadal obowiązek wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwościami, zatem stanowisko Prezesa UKE przedstawione w pkt I sentencji niniejszej decyzji jest w pełni uzasadnione.

W odniesieniu natomiast do interpretacji zawartej w pkt II sentencji niniejszej decyzji Prezes UKE wskazuje, że dopuszczenie przez racjonalnego ustawodawcę możliwości stosowania Rozporządzenia nawet przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie znowelizowanej ustawy Prawo telekomunikacyjne powoduje, iż za słuszną należy uznać interpretację, zgodnie z którą do czasu wejścia w życie wydanego na podstawie znowelizowanej ustawy Prawo telekomunikacyjne rozporządzenia dot. sposobu naliczania ww. opłat istnieje obowiązek wnoszenia opłat w wysokości wynikającej z Rozporządzenia. W ocenie Prezesa UKE celem ustawodawcy było bowiem stosowanie dotychczasowych, wynikających z przepisów Rozporządzenia zasad ustalania opłat do czasu wydania nowego rozporządzenia, czyli nawet

przez dwa lata od dnia wejścia w życie znowelizowanej ustawy Prawo telekomunikacyjne. Nie ma przy tym znaczenia, zdaniem Prezesa UKE fakt, iż w obowiązującym, na dzień wydania niniejszej decyzji, brzmieniu art. 185 ust. 5 ustawy Prawo telekomunikacyjne ustawodawca wskazał maksymalne wysokości opłat, które mogą różnić się od wysokości opłat wyliczonych na podstawie Rozporządzenia. Pozostawienie bowiem w mocy dotychczasowego aktu wykonawczego pozwala na przyjęcie za zasadne twierdzenie, iż wola ustawodawcy było ustalanie opłat w oparciu o dotychczasowe zasady. W przeciwnym razie regulacja zawarta w art. 25 ust. 1 Ustawy o zmianie Prawa telekomunikacyjnego stałaby się bezprzedmiotowa.

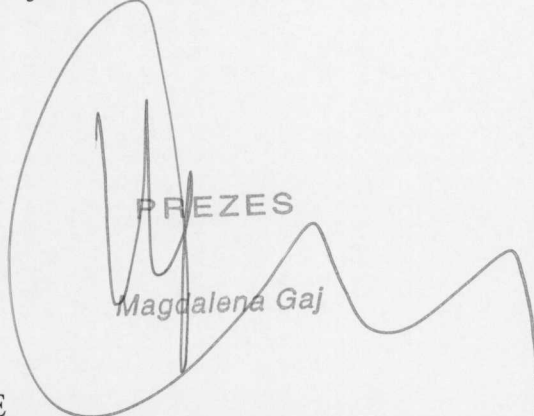
Zatem Prezes UKE zobowiązany jest, wskazując Stronie prawidłową wysokość opłaty, stosować przy przepisach Rozporządzenia, gdyż do czasu utraty przez Rozporządzenie mocy obowiązującej Prezes UKE jako organ administracji nie może odmówić stosowania tego obowiązującego aktu rangi podstawowej. Prawidłowość takiego postępowania potwierdza przytoczone poniżej orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Odnosząc się natomiast do stanowiska Strony, zgodnie z którym wobec sprzeczności nowego art. 185 ustawy Prawo telekomunikacyjne z Rozporządzeniem, Rozporządzenie nie ma zastosowania, Prezes UKE wskazuje, iż organ administracji, jakim jest Prezes UKE, nie jest właściwy do oceny zgodności z ustawą, czy też Konstytucją RP przepisów rangi podstawowej, czy też ustawowej. Potwierdza to również orzecznictwo sądów administracyjnych: *„Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 8 Konstytucji RP, polegającego na nie zastosowaniu bezpośrednio przepisów ustawy, należy zauważyć, że Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, iż do kompetencji organów administracji nie leży badanie zgodności przepisów z Konstytucją RP czy prowadzenie analizy zgodności aktów podstawowych z ustawą. Bowiem tylko Trybunał Konstytucyjny może orzec o niezgodności danego aktu z przepisami prawa wyższego rzędu ze skutkiem utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego aktu. Sądy powszechne i administracyjne są uprawnione jedynie do odmowy stosowania przepisów aktów podstawowych ustanowionych sprzecznie z prawem obowiązującym, co jednak nie powoduje utraty mocy obowiązującej tych przepisów. Natomiast brak jest podstaw do przyjęcia, że organy administracji są uprawnione do oceny zgodności stosowanego przepisu prawa z przepisami regulującymi zasady i tryb stanowienia prawa oraz do odmowy zastosowania przepisu uznanego za niezgodny z aktem normatywnym wyższego rzędu, także wtedy, gdy chodzi o przepis podstawowy. Organy administracji publicznej przestrzegając zasady praworządności, nie mogą odmawiać stosowania obowiązujących przepisów, nawet wówczas, gdy dostrzegają ich niezgodność z ustawą lub Konstytucją. ”* (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 czerwca 2012 r. sygn. akt II GSK 802/11, LEX nr 1217119). Podobnie wypowiedział się również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 grudnia 2004 r. sygn. akt OSK 794/04, w którym wskazał, iż w toku stosowania prawa organy administracji nie mogą oceniać zgodności przepisów rozporządzenia z ustawą. W przedmiotowym wyroku sąd wskazał ponadto, iż: *„Niezależnie od tego należy podnieść, że dokonana przez Sąd ocena, iż przepis rozporządzenia, na podstawie którego została wydana zaskarżona decyzja, jest sprzeczny z ustawą i odmowa zastosowania tego przepisu przez Sąd w indywidualnej sprawie administracyjnej, nie może prowadzić do wniosku, że decyzja została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 156 par. 1 pkt 2 Kpa. ”*.

Biorąc pod uwagę treść sentencji niniejszej decyzji oraz przedstawioną wyżej argumentację, zgodnie z którą od dnia 1 stycznia 2013 r. istnieje obowiązek uiszczania opłat, o których mowa w art. 185 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne, a obowiązującymi przepisami, w oparciu o które należy ustalać wysokość tych opłat są uregulowania zawarte w Rozporządzeniu, Prezes UKE nie odniósł się do argumentacji TVN dotyczącej możliwości uiszczania opłat maksymalnych określonych w art. 185 ust. 5 ustawy Prawo

telekomunikacyjne, uznając, iż wobec brzmienia udzielonej w niniejszej decyzji interpretacji, dalsze rozważania dotyczące sposobu ustalenia wysokości opłat byłyby niecelowe.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji.

PREZES
Magdalena Gaj

POUCZENIE

Niniejszą decyzję Strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, skierowanego do Prezesa UKE w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji (art. 127 § 3, art. 129 § 1 i § 2 K.p.a. w związku z art. 206 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne w związku z art. 10 ust. 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej).

Otrzymują:

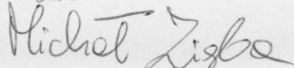
1. TVN S.A.
ul. Wiertnicza 166
02-952 Warszawa

DYREKTOR
Departamentu Zarządzania Zasobami Częstotliwości

dr inż. Wiktor Sęga

Sprawdzono pod względem
formalno-prawnym

w.z.

Michał Ziśka

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Kasprzaka 18/20, tel. (22) 53 49 135, fax (22) 53 49 261

Warszawa, dnia 9 lipca 2013 r.

Adresat:

TVN S.A.
ul. Wiertnicza 166
02 - 952 Warszawa

Potwierdzam odbiór w dniu 9 lipca 2013 r. decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 8 lipca 2013 r. nr:

1. DZC-WSZ-5162-16/13 (3);

9. lipca 2013?
Chojnacki
.....
(imię i nazwisko)

TVN S.A.
ul. Wiertnicza 166
02-952 Warszawa
NIP: 951-00-57-883.....
(data, pieczęć i podpis)